

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

w sprawie **D. J.**,

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 kwietnia 2022 r.,

zażalenia skazanego na

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. V KO 103/21,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec

jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. V KO 103/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku D. J. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. III K (...).

Orzeczenie to zaskarżył obecnie D. J. podnosząc m. in., że cyt.: „uzasadnienie [zaskarżonego orzeczenia zostało] poparte licznymi art. kodeksów nie odzwierciedla stanu faktycznego co do zawartych informacji we wniosku o

wznowienie postępowania”, zaś „Sąd nie wziął pod uwagę choćby faktu, iż nowym dowodem nie ocenianym przez Sąd Okręgowy czy Apelacyjny jest fakt, iż do jednego z zarzutów i czynu za który zostałem skazany jest podanie przez pomawiającego mnie T. R. nieprawdy łatwo sprawdzalnej poprzez porównanie daty mojego wyjścia na wolność z ZK w G. a datą podaną przez pomawiającego który twierdzi, że było to w styczniu 2014 r., natomiast ja wyszedłem dopiero w marcu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego okazało się niezasadne wobec czego zaskarżone orzeczenie należało utrzymać w mocy.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. sąd odmówi przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku czynności przedsięwziętej osobiście przez uczestnika postępowania) w sytuacji, gdy „z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność”.

Odmawiając przyjęcia złożonego przez skazanego D. J. wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. V KO 103/21, wskazał, że „skazany poza obszernym wywodem ogólnym zaakcentował jedynie własne stanowisko co do oceny dowodów w sprawie, co nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych”, zaś „twierdzenie o rażącej niesprawiedliwości orzeczenia i potrzeb[ie] zastosowania art. 440 k.p.k. nie stanowi przesłanki wznowienia postępowania”.

We wniesionym obecnie zażaleniu na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego skazany po raz wtóry ogranicza się do zaprezentowania autonomicznej oceny i interpretacji depozycji T. R. słuchanego na poprzednich etapach niniejszego postępowania (zeznania, wyjaśnienia) oraz ponownego zaprezentowania polemiki z oceną przeprowadzonych dowodów dokonaną przez sądy *a quo* orzekające w sprawie.

Uregulowane w przepisach Rozdziału 56 ustawy postępowania karnego postępowanie wznowieniowe nie jest obliczone na przeprowadzenie kolejnej, niejako trzecioinstancyjnej kontroli orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji. Przedmiotem tego postępowania o charakterze nadzwyczajnozaskarżeniowym nie jest bowiem ponowne badanie dowodów ujawnionych i poddanych ocenie w postępowaniu karnym przez sądy pierwszej i drugiej instancji. Podstawą wznowienia postępowania w związku z ewentualnym kwestionowaniem fundamentu dowodowego skazania (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. — wznowienie postępowania *propter nova*), a do okoliczności tego rodzaju (tj. okoliczności o charakterze dowodowym) zdaje się chyba nawiązywać skazany w swym wniosku o wznowienie postępowania oraz w obecnie wniesionym zażaleniu, może być wyłącznie wykazanie, że doszło do ujawnienia się nowych faktów lub dowodów implikujących modyfikację oceny prawnokarnej czynu przypisanego skazanemu (por. lit. a-c art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Tymczasem w osobistym wniosku o wznowienie postępowania — na co trafnie zwraca uzasadnienie zaskarżonego postanowienia — skazany D. J. nie wskazał na żadne tego typu fakty czy dowody, ograniczając się jedynie do poddania ujawnionych już w postępowaniu sądowym dowodów własnej ocenie i wyprowadzenia odmiennych konkluzji w sferze ich interpretacji.

Depozycje T. R. nie są nowym dowodem w rozumieniu wskazanych powyżej przepisów. Przeciwnie: zarówno jego zeznania, jak i wyjaśnienia były przedmiotem nie tylko detalicznej, ale i wielokrotnej oceny ze strony czterech sądów orzekających w niniejszej sprawie. Przypomnieć bowiem należy, że pierwszy wyrok sądu *meriti* w sprawie zapadł w dniu 7 kwietnia 2017 r. (sygn. III K (...)). Następnie, na skutek poddania go kontroli odwoławczej (m. in. w stosunku do oskarżonego D. J.) orzeczenie to zostało uchylone, jednakże wyłącznie w zakresie kary i rozstrzygnięć z nią związanych (kara orzeczona wobec D. J.), zaś w części co do winy wyrok został utrzymany w mocy (pkt. II wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 lipca 2018 r., sygn. II AKa (...), (*k. 3680 i n. akt, t. XX*)).

Sprawę rozpoznawał zatem ponownie w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w S., który wyrokiem z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. III K (...), cyt.: „oskarżonego D. J. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie I części

wstępnej wyroku, z tą zmianą, że z opisu czynu eliminuje zwrot 'w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I' i za ten czyn na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych" (pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w S., sygn. III K (...)). Wyrok ten został z kolei poddany kontroli apelacyjnej. Po rozpoznaniu m. in. apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego D. J. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. II AKa (...), zmienił zaskarżone orzeczenie co do oskarżonego D. J. w ten sposób, że przyjął, że za czyn przypisany mu w punkcie 2 części dyspozytywnej prawomocnego w tej części wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. III K (...), zakwalifikowany z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Jak wynika z pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) zmiana orzeczenia sądu pierwszej instancji była podyktowana zwróceniem uwagi przez sąd *ad quem* (orzekający w ponownym postępowaniu odwoławczym w sprawie), że charakter rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego w p o n o w n y m postępowaniu (po uchyleniu orzeczenia sądu *a quo* tylko co do kary i rozstrzygnięć z nią związanych) był zdeterminowany zakresem uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Skoro wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. II AKa (...), doszło do uchylenia orzeczenia Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. III K (...), co do oskarżonego J. tylko co do kary oraz rozstrzygnięć z nią związanych, to tym samym niedopuszczalne było „ponowne” (jak to uczynił Sąd Okręgowy w S. w wyroku z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. III K (...)) przypisanie oskarżonemu sprawstwa. Przedmiotowy zakres prawomocności w sprawie (rozstrzygnięcie sądu stało się prawomocne co do winy) oraz zakres uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego

rozpoznania sądowi *meriti* narzucał treść dalszego orzeczenia, które mogło odnosić się wyłącznie do kary oraz rozstrzygnięć z nią związanych, tym samym nakazywał wyeliminowanie sformułowania odnoszącego się do powtórnego uznania sprawstwa oskarżonego D. J. którego użyto pkt.1 części dyspozytywnej wyroku sądu *a quo* z dnia 1 grudnia 2020 r. (chronologicznie drugi wyrok wydany w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w niniejszej sprawie).

Wracając jednak do kwestii oceny wyjaśnień i zeznań T. R., do której nawiązał w swym wniosku osobistym o wznowienie postępowania i we wniesionym obecnie zażaleniu skazany D. J. to — jak powiedziano wcześniej — dowody te zostały poddane dokładnej analizie przez wszystkie sądy orzekające w sprawie (por. uzasadnienia wyroków (a) Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. III K (...), s. 1 i n.; (b) Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. II AKa (...), s. 21 i n.; (c) Sądu Okręgowego w S. z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. III K (...) (sekcja 2.1.III.3 uzasadnienia formularzowego) i (d) Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. II AKa (...), (sekcja 3.2 uzasadnienia formularzowego)). Kwestia kontaktowania się przez T. R. z oskarżonym D. J. w czasie przepustek w odbywaniu kary pozbawienia wolności przez tego ostatniego była także przedmiotem uwagi obu sądów *meriti* orzekających w sprawie, które miały w polu widzenia (por. s. 2 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. III K (...); sekcja 1.1.I uzasadnienia formularzowego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. III K (...)) materiały precyzyjnie dokumentujące okresy zatrudnienia i korzystanie skazanego D. J. z przepustek w ramach wykonywanej nieodpłatnej pracy w Sądzie Rejonowym w G. podczas pobytu w jednostce penitencjarnej ZK G. od dnia 18 grudnia 2012 r. do 5 marca 2014 r. przez (por. zaświadczenie z ZK G. z dnia 26 lutego 2015 r.; dokument pt. *Przeglądarka przepustek – (...)/J. D./S.* — dzienny oraz godzinowy wykaz przepustek udzielanych skazanemu przez ZK G. do dnia 1 marca 2014 r., k. 463, 464 akt, t. III), które przeczą forsowanej obecnie ocenie zeznań i wyjaśnień składanych w postępowaniu przez świadka T. R..

Sumując tedy: okoliczności wyartykułowane przez skazanego D. J. w osobistym wniosku o wznowienie postępowania swym charakterem nie korespondują z przewidzianymi przez ustawę podstawami wznowienia

postępowania, co też trafnie ustalono w zaskarżonym postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. V KO 103/21, nie uzasadniały zatem przedsięwzięcia przez sąd jakichkolwiek czynności nakierowanych na sporządzenie i wniesienie wniosku o wznowienie postępowania odpowiadającego wymogom obowiązującego na tym etapie postępowania przymusu adwokacko-radcowskiego.

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia wadliwości zaskarżonego rozstrzygnięcia w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego D. J. o wznowienie postępowania w związku z jego oczywistą bezzasadnością, należało orzec jak na wstępie.